

Första 100-manna outfacing DIAMOND

Foto diamond: Willy Boeykens

Siv Lindgren

Mats Svensson

Outfacing diamond är en mycket svår formation, eftersom alla hoppare ska ligga med ansiktet i samma riktning. Det gällande rekordet var en 64-manna som ägde rum i franska Vichy 1999. Tillsammans med Mats Svensson åkte Siv Lindgren till Klatovy i augusti för att uppdatera historieböckerna.

Text Siv Lindgren

Foto Willy Boeykens, Gary Wainwright

Vi kom till ett fantastiskt hoppfält i Klatovy, Tjeckien där fyra Skyvans och en Supercaravan väntade på oss. Här skulle vi försöka göra något som försökts flera gånger sedan 64-mannarekordet för femton år sedan men aldrig lyckats – en 100-manna outfacing diamond.

Organisationen på fältet var av ”tysk kvalitet”: god mat, god (och stundvis gratis) öl, stor pool, stort bunkhouse, stort dagis med barnvakt och en swoop-pond. Dessutom hade vi i laget sammanlagt med oss över 500 kg bly så alla förutsättningar fanns för en lyckad hoppfel.

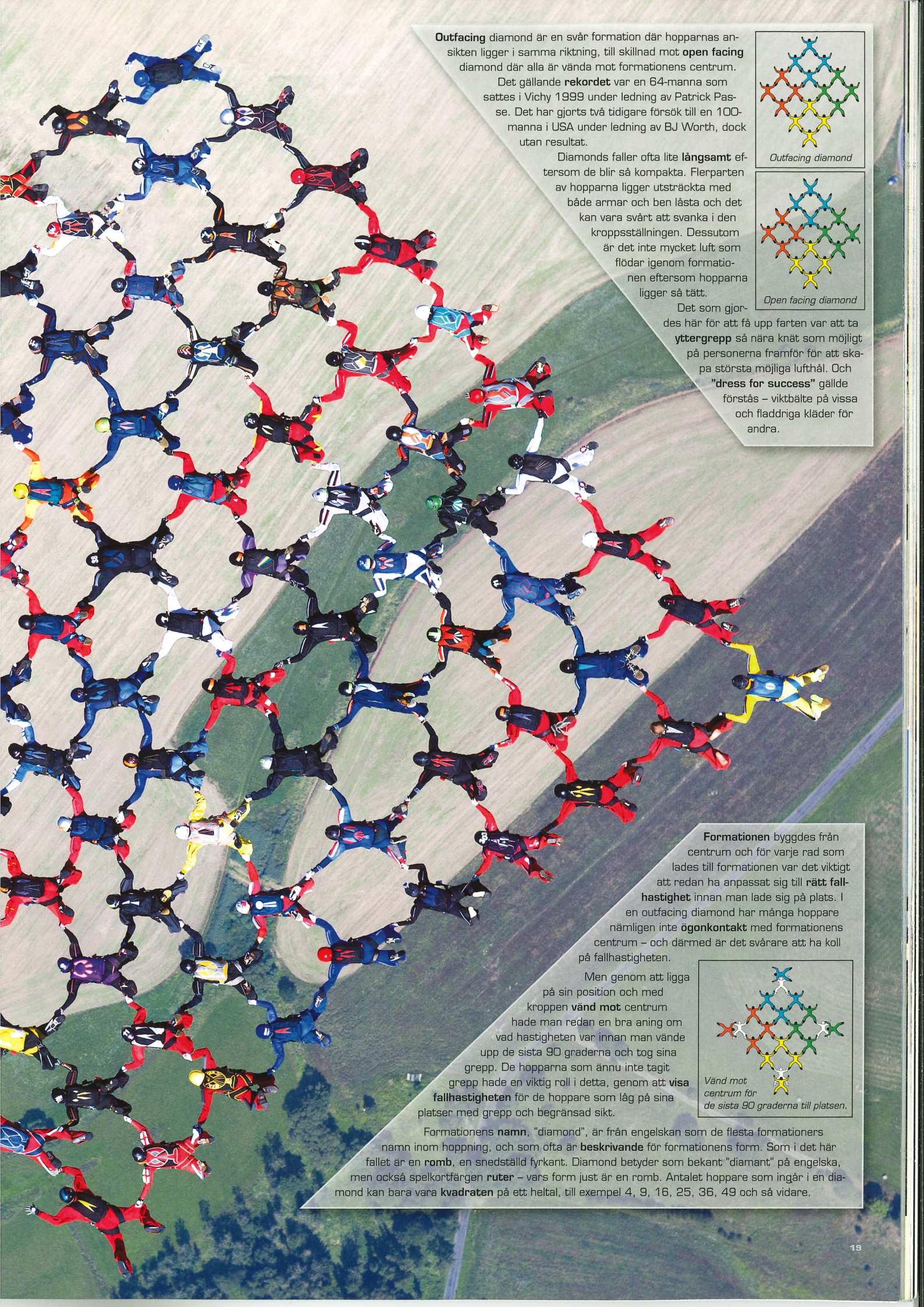
Våra lekledare Patrick Passe (Frankrike), Dieter Kirsch (Tyskland) och Milko Hodgkinson (Storbritannien) hade förberett denna långhelg i närmare ett år och allt var planlagt in i minsta detalj.

Inför hoppningen hade vi fått hemläxa för att spara tid när vi väl var på plats: att

Mats Svensson och Siv Lindgren

Willy Boeykens

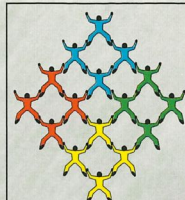

Outfacing diamond är en svår formation där hopparnas ansikten ligger i samma riktning, till skillnad mot **open facing diamond** där alla är vända mot formationens centrum.

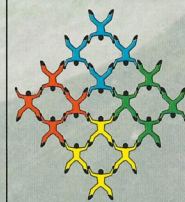
Det gällande **rekordet** var en 64-manna som sattes i Vichy 1999 under ledning av Patrick Passe. Det har gjorts två tidigare försök till en 100-manna i USA under ledning av BJ Worth, dock utan resultat.

Diamonds faller ofta lite **långsamt** eftersom de blir så kompakta. Flerparten av hopparna ligger utsträckta med både armar och ben låsta och det kan vara svårt att svanka i den kroppsställningen. Dessutom är det inte mycket luft som flödar igenom formationen eftersom hopparna ligger så tätt.

Det som gjordes här för att få upp farten var att ta **yttergrepp** så nära knät som möjligt på personerna framför för att skapa största möjliga lufthål. Och **"dress for success"** gällde förstås – viktbälte på vissa och fladdriga kläder för andra.

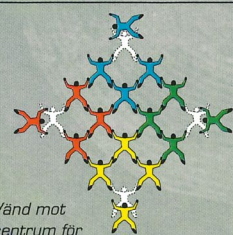
Outfacing diamond

Open facing diamond

Formationen byggdes från centrum och för varje rad som lades till formationen var det viktigt att redan ha anpassat sig till **rätt fallhastighet** innan man lade sig på plats. I en outfacing diamond har många hoppare nämligen inte **ögonkontakt** med formationens centrum – och därmed är det svårare att ha koll på fallhastigheten.

Men genom att ligga på sin position och med kroppen **vänd mot** centrum hade man redan en bra aning om vad hastigheten var innan man vände upp de sista 90 graderna och tog sina grepp. De hopparna som ännu inte tagit grepp hade en viktig roll i detta, genom att **visa fallhastigheten** för de hoppare som låg på sina platser med grepp och begränsad sikt.

Vänd mot centrum för de sista 90 graderna till platsen.

Formationens **namn**, "diamond", är från engelskan som de flesta formationers namn inom hoppning, och som ofta är **beskrivande** för formationens form. Som i det här fallet är en **romb**, en snedställd fyrkant. Diamond betyder som bekant "diamant" på engelska, men också spelkortfärgen **ruter** – vars form just är en romb. Antalet hoppare som ingår i en diamond kan bara vara **kvadraten** på ett heltal, till exempel 4, 9, 16, 25, 36, 49 och så vidare.

Willy Breykens

lära oss våra slotter (platser) med exit, inflygning, greppsplan, dockning, separation, trackgrupper och draghögjder.

100-mannan sattes tidigt

Första dagen delades vi in i mindre grupper. Under de två första hoppen var vi indelade i tre grupper: basen, främre halvan och bakre halvan. Därefter slogs vi ihop till två grupper under två hopp, en 49-manna som utgjorde basen och en 51-manna som bestod av de som skulle bli ytterkanter på den stora diamonden.

Stämningen var hög och efter dagens hoppning var det ingen tvekan om att formationen skulle sitta före helgens slut.

Dagen efter, på torsdagen, brottades vi med mycket moln men gjorde tre bra försök. Det var i den bakre halvan, där alla tittar in mot mitten, som problemen uppstod varje gång. Den främre halvan, där vi svenskar låg, byggde glädjande nog perfekt hopp efter hopp.

När vi samlades på fredagsmorgonen var det perfekt väder och Dieter skojade om att molnen under gårdagen hade gett dåligt ljus för fotografierna, så det var lika bra att vi inte satte formationen då.

Men första hoppet på fredagen blev det sämsta på hela veckan. Det började bra men sen kom en våg genom bakpartiet och halva formationen brakade ihop. Lite småkorrigeringar gjordes och vi gick upp igen med "the basic big way stuff" ringandes i öronen. Ord vi hört tusen gånger innan men som ändå tål att upprepas:

- disciplin under approach
- sväng 90 grader två gånger istället för 180 grader direkt
- presentera benet
- jaga inte armgreppet
- var på nivå
- docka utan moment (rörelse)
- titta, så gott det går, in mot formationen
- flyg din slott, även efter du dockat!

Och helt plötsligt fungerade allt. Alla gjorde det de skulle och formationen flög fantastiskt fint i sex-sju sekunder. Det var en skön känsla när vi hängde i skärmarna men eftersom vi var många som låg vända utåt visste vi inte helt säkert förrän vi tittade på videon efteråt. Där satt den!

Och det var två dagar kvar på eventet. Vad skulle ske nu?

Vi fick en ledig eftermiddag för att fira och samlades igen på lördag morgon.

Lyckade bonushopp

Planen för de sista två dagarna var återigen att göra något unikt och spektakulärt, som försökts men aldrig tidigare lyckats – en tvåpoängs 100-manna med fullständiga greppsläpp mellan poängen.

Men återigen var himlen täckt av moln och vi gjorde två fina försök som var nära...

På söndagsmorgonen var det blå himmel och Dieter drar återigen sitt skämt om att detta är en bra dag för foton, gårdagens ljus var inte heller bra nog. Och på första hoppet den dagen klaffar allt och vi håller det andra poänget i en ocean av tid! Det var nästan lite för enkelt!

Väl nere på marken igen meddelar Milko att det finns tid för ett hopp till – vill vi göra en tre-poängs 100-manna med totalt greppsläpp, bara för att vi kan? Självklart ville vi det och efter några korta förberedelser går vi upp igen. Vi sätter formationerna på det första, och enda, försöket och vi kan lämna Klatovy inte bara med det vi kom dit för, en 100-manna outfacing diamond – utan även med två bonusar.

Inga av dessa formationer är officiella rekord, men episka formationer smakar minst lika gott!

Europa har en bred bas av bigwayhoppare på världsklassnivå och när tre fantastiska arrangörer som Patrick, Die-

Willy Breykens

Siv

Mats

ter och Milko samlar dem så händer det magiska saker. För ett år sedan satte i stort sett samma grupp fyra stycken världsrekord i 106-manna sekvenshopp i Spanien och nu gjordes detta. Med ödmjukhet och tacksamhet är jag otroligt glad att få vara en del av den här gruppen.

Med rätt ledare, hoppare och förutsättningar blir de svåraste utmaningar enkla! Det kommer att bli spännande att se vad de här tre herrarna planerat inför 2015. Det enda jag vet är att det kommer bli spektakulärt, utmanande och sjukt häftigt! ■

Bonushopp ett - tvåpoängs 100-manna med fullständiga greppsläpp

Första poäng.

Fullständiga greppsläpp.

Andra poäng.

Det är ovanligt och svårt att **släppa** alla grepp i en formation och sedan greppa igen. Det är lätt att bli **bekväm** när man ligger i en formation och håller sina grepp. När då alla grepp släpps måste man **börja om** på nytt och bygga nästa poäng inifrån och ut.

Det är lätt att gå låg om man inte är på **hugget** och det är viktigt att flyga sin slott och vara uppmärksam på vad som sker längre in i formationen. Fallhastigheten kan **ändras** och formationen kan vrida sig – man får aldrig slappna av!

Att vara **uppmärksam** på key är viktigt eftersom alla grepp ska vara släppta innan basen börjar bygga nästa poäng. Det är också viktigt att vara **snabb** med byggandet av poängen eftersom det tar tid att bygga ett poäng från grunden med 100 personer, till skillnad från när halva formationen redan ligger på sin plats som den gör när man använder sig av en stillaliggande bas på 40-50 personer.

Uthoppshöjd var 5 500 meter och hopparna separerade i **tre grupper**. Första gruppen på 1 800 meter, andra på 1 500 och sista gruppen på 1 200 meter.

